

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Cbi/25/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114224563
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Holečková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6114224563.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred samosudkyňou JUDr. Katarínou Holečkovou v právnej veci žalobcu JUDr. Pavel Vrška, ul. M. R. Štefánika č. 2, 990 01 Veľký Krtíš, správca konkurznej podstaty úpadcu Strojáreň Piesok, a. s. „v konkurze“, so sídlom Strojárska 19, 976 43 Valaská - Piesok, IČO: 31 641 296, proti žalovanému P. F. A., A.. XX. XX. XXXX, W. J.. N. XXXX/XB, XXX XX W. W., právne zast. JUDr. František Vavráč, advokát, so sídlom Horná 51, 974 01 Banská Bystrica, o náhradu škody vo výške 248.954,19 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietá.

Súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobným návrhom doručeným súdu dňa 21. 11. 2014 domáhal voči žalovanému úhrady škody spôsobenej trestným činom vo výške 248.954,19 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 51-24K 78/00 - 2587 zo dňa 08. 09. 2010 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty P. F. A. a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Pavla Vršku, Veľký Krtíš, ul. M. R. Štefánika č. 2, úpadcovi Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“. Ďalej tvrdil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 3To 29/2014 - 2815 zo dňa 18. 09. 2014 bol žalovaný P. F. A. uznaný za vinného z trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, keď v dobe od 09. 03. 2001 do 25. 11. 2009, ako správca konkurznej podstaty úpadcu Strojáreň piesok, a. s., Strojárska 19, Valaská - Piesok, aj napriek tomu, že bol povinný podľa § 8 Zákona č. 328/1991 Z. z., o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, resp. § 3 ods. 2 Zákona č. 8/2005 Z. z., o správcoch pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, zatajujúc uvedenú skutočnosť pred konkurzným sudcom a veriteľským výborom, neoprávnene investoval a vložil finančné prostriedky z účtu úpadcu, č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v X. X., Y. X., F. W. W. v celkovej výške 331.939,19 Eur na účet nebankovej spoločnosti CI HOLDING, a. s., Bratislava, č. ú.: XXXXX XXX/XXXX, resp. na účet XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Č., Y. X., W.. Na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 15. 07. 2009 odkúpil žalovaný opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING, a. s., za sumu 331.939,19 Eur s dátumom splatnosti 31. 08. 2009 v úrokovej sadzbe 3% ročne, znejúcu na sumu 333.239,29 Eur, pričom sa účastníci zmenkového obchodu dohodli, že odplata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle „dohody o započítaní pohľadávok“ zo dňa 15. 07. 2009, teda že si vzájomne započítajú pohľadávky zodpovedajúce výške záväzkov uvedených v bode 1.2 predmetnej dohody a rozdiel medzi nimi v sume 829,85 Eur spoločnosť CI HOLDING, a. s., poukáže na účet úpadcu. V dobe splatnosti tejto zmenky už však nedošlo k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING, a. s., a na účet úpadcu bola dňa 25. 11. 2009 zaslaná len časť kúpnej ceny vo výške 82.985,- Eur, pričom zostávajúce finančné prostriedky už neboli vrátené na účet úpadcu z dôvodu insolventnosti spoločnosti CI HOLDING, a. s. Žalovaný takto svojim konaním

spôsobil úpadcovi škodu vo výške 248.954,19 Eur. Žalobca, ako poškodený, si uplatnil nárok na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku proti žalovanému. Krajský súd predmetným rozsudkom rozhodol tak, že poškodení úpadcovia sa mali s nárokom na náhradu škody obrátiť na občiansko-súdne konanie. Z tohto dôvodu podal daný žalobný návrh. K žalobnému návrhu nepripojil žiaden listinný dôkaz. Na základe uznesenia tunajšieho súdu č. k. 63Cbi 25/2014 - 13 zo dňa 06. 03. 2015 žalobca doložil do súdneho spisu listinné dôkazy, a to rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 29/2014 - 2815 zo dňa 18. 09. 2014, confirmáciu o uzavretom obchode zo dňa 15. 07. 2009, zmenku zo dňa 15. 07. 2009, zmenkový platobný rozkaz č. 1Zm 78/10 - 19 zo dňa 26. 05. 2010, vydaný OS BA V., výpis z účtu preukazujúci zaplatenie sumy 82.985,- Eur.

2. K žalobnému návrhu sa vyjadril žalovaný, prostr. svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 26. 06. 2015. V uvedenom vyjadrení poukázal na podané dovolanie žalovaným dňa 23. 06. 2015, voči rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 3To 29/2014 - 2815 zo dňa 18. 09. 2014, na základe čoho žiadal konanie v danej veci prerušiť podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Rovnako poukázal i na konanie vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 52Cbi 2/2012, ktoré bolo prerušené do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného v trestnej veci vedenej na OS Banská Bystrica pod č. k. 1T 4/2013. V prípade neprerušenía konania poukázal, že škoda doposiaľ žalobcovi nevznikla. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Z uvedeného ustanovenia potom vyplýva, že škoda už musí vzniknúť, nemôže ísť o škodu, ktorá vznikne až v budúcnosti. V opačnom prípade by bolo nutné usudzovať o akejsi budúcej zodpovednosti za škodu v čase, kedy predpoklady zodpovednosti správcu za škodu ešte nie sú naplnené. Takéto rozhodnutie by nebolo v súlade s hmotným právom, ktoré predpokladá splnenie určitých predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom pri absencii čo i len jedného z nich, zodpovednosť za škodu nevzniká. Keďže škoda ešte nevznikla, nemohla vzniknúť ani zodpovednosť za škodu. Dôkazné bremeno o týchto skutočnostiach, ako aj o rozsahu škody zaťažuje poškodeného, t. j. žalobcu. Pre rozhodnutie súdu o tom, či žalovaný zodpovedá za škodu musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje (§ 154 ods. 1 OSP). V prípade, že neexistuje škoda v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku na jej náhradu, je nárok uplatnený predčasne, čo má za následok zamietnutie žaloby bez toho, aby bolo potrebné zaoberať sa splnením ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu. Škoda ku dňu rozhodnutia musí byť i presne vyčíslená a táto v čase vyjadrenia vyčíslená byť nemôže, keďže prebieha ešte konkurzné konanie vyhlásené na úpadcu spoločnosť CI HOLDING, a. s., Starobystrická 267/67, Zálesie, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 02. 06. 2012. Nárok priznaný zmenkovým platobným rozkazom bol uplatnený žalobcom v konkurznom konaní CI HOLDING, a. s., ktoré konkurzné konanie nie je ukončené a preto nie je zrejmé, aké prostriedky budú žalobcovi vyplatené z konkurznej podstaty. Aj z tohto dôvodu je žaloba podaná predčasne. V tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 5109/2007, kedy v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka môže veriteľovi vzniknúť škoda až vtedy, ak pominuli účinky vyhláseného konkurzu alebo až vtedy, keď nebol jeho nárok voči úpadcovi uspokojený ani v rámci konkurzu. Konkurz pritom nevylučuje uspokojenie prípadne i celej pohľadávky žalobcu. Rovnako o škodu v prípade pohľadávky klienta voči banke, ako majetkovú ujmu ide až vtedy, keď pohľadávka voči úpadcovi by nemohla byť už žiadnym spôsobom uspokojená ani vymáhaná. Z tohto dôvodu žiadal žalobu zamietnuť. Na svoje tvrdenia súdu predložil dôkaz o podanom dovolaní podané žalovaným voči rozhodnutiu 3To 29/2014 - 2815 zo dňa 18. 09. 2014.

3. Tunajší súd uznesením č. k. 63Cbi 25/2014 - 48 zo dňa 22. 09. 2015, konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na NS SR pod č. k. 3Tdo 49/2015 a následne z dôvodu, že uvedená vec na Najvyššom súde SR bola predčasne predložená a následne bolo predmetnej veci pridelené iné číslo dovolacieho konania, súd následne rozhodol opätovne o prerušení konania až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Tdo 55/2015, a to v zmysle uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 14. 03. 2016. Najvyšší súd SR o dovolaní žalovaného rozhodol rozsudkom zo dňa 18. 01. 2017 tak, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. 09. 2014 pod sp. zn. 3To 29/2014 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech obvineného P. F. A.. Z tohto dôvodu rozsudok krajského súdu zrušil, ako i ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na toto rozhodnutie krajského súdu. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd SR konštatoval, že konanie žalovaného je potrebné z právneho hľadiska posudzovať cez protiprávnosť podľa ust. § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní, kde je stanovená povinnosť správcu vykonávať túto funkciu s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia Zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácií, účinného od 01. 06. 2005, nie je možné aplikovať povinnosti

správca konkurznej podstaty pod právnu úpravu Zákona č. 8/2005 Z. z., o správcoch, v súvislosti s odbornou starostlivosťou a v súvislosti s povinnosťou uložiť finančné prostriedky úpadcu na účet v banke podľa § 10 ods. 1, pretože právna úprava tohto zákona sa nevzťahuje na právne vzťahy, ktoré sú upravené ešte starou právnou úpravou. Úprava a povinnosti správcu v ust. § 8 ods. 2, t. j. konanie s odbornou starostlivosťou, je všeobecná a abstraktná, a jej obsahové vymedzenie nie je možné len cez špeciálnu a explicitne existujúcu zákonnú povinnosť (objektívna stránka skutkovej podstaty § 237 a § 238 Trestného zákona), ale musí ísť o povinnosť konkrétne existujúcu v špeciálnej norme Zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá explicitne musí byť pre potreby trestnej zodpovednosti vo forme normatívneho príkazu alebo zákazu. Krajský súd v dovolaní napadnutom rozsudku neuviedol, ktorú explicitne vyjadrenú povinnosť, alebo zákaz tak, ako ju predpokladá skutková podstata žalovaného trestného činu, obvinený porušil. Oba konajúce sudy protiprávnosť konania obvineného vyvodili zo znaku odborná starostlivosť, v spojení s účelom a cieľom konkurzu, teda usporiadaním majetkových pomerov úpadcu a pomerným uspokojením veriteľov z dlžníkovho majetku. V trestnom práve hmotnom, však platí absolútny zákaz dotvárania práva. Nová právna úprava oproti starej má však špeciálne ustanovenie § 91 ods. 5, ktoré má formu imperatívu, a t. j., že výťažok zo speňaženia podliehajúci konkurzu správca uloží na účet v banke. Táto povinnosť, pokiaľ by tak bola uvedená v Zákone o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Z. z., by bola nepochybne naplnením zodpovednosti, ako existujúci príkaz konania s odbornou starostlivosťou. Ďalej Najvyšší súd SR konštatoval, že odvolací súd vychádzal pri hodnotení subjektívnej stránky trestného činu, predovšetkým z objektívneho hľadiska nebanlivosti, avšak dôsledne sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z obsahu jednotlivých dôkazov, predovšetkým tých, ktoré sa týkajú činnosti CI Holding, a. s., a ako sa táto činnosť javila obvinenému (žalovanému v tomto konaní). Bola to akciová spoločnosť, ktorá vykonávala činnosť najmä investičnú. Získané zdroje CI Holdingu, spracovávala spoločnosť Capital Invest o.c.p., a. s., ktorá mala licenciu NBS a podliehala jej kontrole. Uvedená spoločnosť ponúkala v rámci uzavretých zmenkových obchodov výnosové podmienky rôzne, aby to bolo pre správcov konkurznej podstaty zaujímavé, pričom výnosovosť bola vyššia ako v banke, t. j. v rozmedzí 2,5 až 3%. Samotný odvolací súd vo svojom rozhodnutí uznal úspešnosť obdobných transakcií, aké realizoval aj obvinený (žalovaný) v posudzovanom prípade. Problémy nastali až v roku 2009, keď sa vplyvom krízy prejavilo meškanie niektorých investičných projektov, v dôsledku čoho sa snažili s Poštovou bankou, a. s., dohodnúť reštrukturalizáciu úverov. V septembri 2009 spoločnosť CI Holding, a. s., nesplátila časť jednej splátky úveru a následne Poštová banka, a. s., vyhlásila predčasnú splatnosť všetkých úverov vo výške 70 mil. Sk. Rovnako z výpovede svedka G. N. U. vyplynulo, že zlá finančná situácia CI Holdingu nemusela byť trvalá, lebo gro finančných ziskov bol v rukách obchodníka s cennými papiermi a stále bolo prisľúbené, že sú pripravené finančné operácie, z ktorých CI Holding získa peniaze. Insolventnosť CI Holdingu nastala pochybením analytikov spoločnosti, ktorí zanedbali svoje povinnosti, keď nepožiadali Poštovú banku, a. s., o predĺženie alebo odloženie splatnosti úveru, ako nastala chyba aj vtedy, keď táto situácia nebola nahlásená poisťovni, hoci spoločnosť bola poistená proti insolventnosti. Z uvedeného potom vyplynulo, že pri posudzovaní miery opatrnosti obvineného a primeranosti dôvodov, pre ktoré sa spoliehal, že nenastane porušenie alebo ohrozenie zákonom chráneného záujmu je nevyhnutné dôsledne skúmať, či bol objektívne schopný rozpoznať nebezpečenstvo spočívajúce v nespoľahlivosti finančnej investície prostredníctvom spoločnosti CI Holding, a. s. V minulosti, a to aj vo vzťahu k iným správcom konkurzných podstat, boli obdobné transakcie úspešné a nik vtedy v konaní správcov nevidel žiadnu protiprávnosť. Najvyšší súd SR nemá pochybnosti a nemal ich ani odvolací súd o tom, že obvinený konal s dobrým úmyslom zveľadiť majetok úpadcov, tým zlepšiť uspokojenie veriteľov a zvýšiť aj svoju odmenu správcu, čo nie je protizákonné. V závere Najvyšší súd SR uviedol, že v konaní nebolo ustálené, v čom má spočívať porušenie povinností obvineného, ako správcu a ktorý konkrétny právny predpis, zákon, normu mal svojim konaním porušiť. Pokiaľ ide o vznik spôsobenej škody, tiež je potrebné dôsledne skúmať, či k vzniku škody úpadcom došlo v dôsledku konania obvineného, prípadne konaním iných osôb. Na vzniku škody sa mohli podieľať svojim konaním aj iné osoby v rámci činnosti spoločnosti CI Holding, a. s.

4. Na základe takto vysloveného názoru dovolacieho súdu, následne Krajský súd v Žiline v konaní 3To 66/2017 zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1T 4/2013 - 2677 zo dňa 10. 06. 2013 a následne oslobodil spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica zo skutku právne kvalifikovaného obžalovaného P. F. A.. Z odôvodnenia tohto súdu vyplýva, že konaním žalovaného neporušil žiadnu zákonom uloženú povinnosť. Ďalej uviedol, že svedok P. C. E., ustanovený správca spoločnosti CI Holding, a. s., vypovedal, že už nemá vedomosť, kedy bola splatná zmenka P. A. v rámci konkurzu. Platby 2,4 mil. odišli asi 30. 11. 2009, alebo neskôr, pričom to boli všetko obchody splatné pred týmto dátumom. Dňa 04. 12. 2009 prišiel pre výpisy z burzových obchodov a našiel tam

zaujímavý obchod, pri ktorom spoločnosť CI Holding, a. s., kúpila od Československej obchodnej banky dlhopisy za cenu 102,- Eur za jeden dlhopis a predala ich za ďalšie 2 dni. Nemá vedomosť, ako bola zaplatená kúpna cena za dlhopisy, pretože toto bol tiež jeden zo spôsobov, ako sa CI Holding, a. s., zbavila aktív, ktoré mala. Bolo by treba preveriť, či to nebolo nejakým spôsobom dohodnuté. Podľa výpisov z rozhodného obdobia spoločnosti CI Holding, a. s., vyplýva, že suma 2,4 mil. Eur išla od ČSOB, a. s., asi na 8 ďalších účtov ľuďom blízkym spoločnosti Doprastav, a. s. Ich dlhopisy boli pritom splatné neskôr, ako zmenky správcov. Potom išlo o účet Poštovej banky, a. s., odkiaľ boli urobené 2 výbery po 200.000,- Eur a 500.000,- Eur, išlo CASH peniaze a pre tieto peniaze mala ísť osoba z CI Holdingu, a. s. Uvedené výbery tiež napadli, keďže to bolo obdobie novembra 2009. Celý pohyb začal okolo 16. 11. 2009 a vtedy sa mala CI Holding, a. s., dozvedieť, že začali exekučné konania voči nim a preto sa táto spoločnosť začala zbavovať majetku. Pohľadávky v konkurze boli uplatnené, ale z konkurzu zatiaľ nebolo nič uhradené, pretože na účtoch sa nenachádzala žiadna hotovosť. Aj keď súd dospel k záveru, že ak obžalovaný vložil peňažné prostriedky do rizikovou omnoho viac ohrozených inštitúcií, ako boli bežné banky, vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená jeho obrana, že tak robil s dobrým úmyslom a cieľom zveľadiť majetok úpadcov v snahe zlepšiť uspokojenie veriteľov a zvýšiť si svoju odmenu. Nasvedčujú tomu aj zmluvy, podľa ktorých zisk z transakcií mal byť prevedený na účty úpadcov ako i predchádzajúce úspešné transakcie obdobného charakteru. Obžalovaný nemal vôľu úpadcu, či veriteľov poškodiť. U obžalovaného nič nenasvedčuje uzročeniu s následkom, a to najmä s ohľadom na predošlé úspešné transakcie tohto typu. Obžalovaný nebol ani schopný rozpoznať nebezpečenstvo spočívajúce v nespoľahlivosti uvedenej finančnej investície, prostr. spoločnosti CI Holding, a. s., najmä kvôli tomu, že v minulosti boli vo vzťahu k iným správcom konkurzných podstát obdobné transakcie úspešné a nikto vtedy v konaní správcov nevidel žiadnu protiprávnosť.

5. Súd vzhľadom na oslobodzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Žiline vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k uplatnenému nároku podľa žaloby podanej dňa 21. 11. 2014, pričom podaním doručeným súdu dňa 25. 01. 2018 uviedol, že na žalobe naďalej trvá, pričom bližšie odôvodnenie žaloby z dôvodu zrušenia rozhodnutia Krajským súdom v Žiline neučinil. V podaní zo dňa 04. 04. 2018 na základe výzvy súdu zo dňa 14. 03. 2018, aby podrobne zdôvodnil splnenie predpokladov pre náhradu škody, keďže túto uplatňoval pôvodne podľa odsudzujúceho rozhodnutia súdu, žalobca uviedol v krátkom podaní, že oslobodenie spod žaloby v trestnom konaní nezabavuje žalovaného zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty.

6. Vzhľadom k tomu, že od 01. 07. 2016 bol účinný už nový sporový poriadok, a to Civilný sporový poriadok pod č. 160/2015 Z. z., súd mal za to, že podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, nie je v neprospech žiadnej zo strán predbežné prejednanie uvedenej veci a preto na deň 10. 05. 2018 stanovil predbežné prejednanie žaloby. Strany sporu sa predbežného prejednania žaloby zúčastnili, pričom súd poukázal na procesné vady žaloby, vzhľadom na obsah pôvodnej žaloby po zrušení odsudzujúceho rozsudku vydaného voči žalovanému a zároveň po jeho oslobodení spod obžaloby, z ktorého dôvodu žalobca žiadal poskytnúť lehotu na doplnenie skutkového stavu, vrátane predloženia listinných dôkazov. Žalovaný pritom poukázal i na potrebu zmeny petitu, keďže došlo k oslobodeniu žalovaného spod obžaloby. Rovnako požiadal o poskytnutie lehoty na vyjadrenie sa k doplnenému skutkovému stavu. Súd následne strany poučil v súlade s ust. § 153, ohľadne sudcovskej koncentracii konania, ktorú zobrali na vedomie.

7. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 25. 05. 2018 podal zmenu žaloby, ktorou je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v pôvodnej žalobe (§ 140 ods. 2 CSP). V zmene žaloby poukázal, že vzhľadom na ust. § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z., v spojení s ust. § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, trvá na podanej žalobe, keďže skutkové okolnosti trestného konania nasvedčujú tomu, že žalovaný pri výkone funkcie správcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou. V takom prípade zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Rovnako zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví len ten, kto preukáže, že škodu nezavinil. Opätovne žalobca poukázal, že žalovaný investoval peniaze úpadcu získané zo speňaženia konkurznej podstaty určené na rozdelenie veriteľom. Žalovaný pritom nebol oprávnený investovať finančné prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb. Žalovaný nebol oprávnený podnikat' so samotnou konkurznou podstatou, požičiavať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať úpadcovi nových veriteľov a vstupovať po vyhlásení konkurzu do nových právnych vzťahov. Uvedeným nepovoleným a nezákonným spôsobom investoval peniaze úpadcu z konkurznej podstaty do rizikového obchodu so subjektom, ktorý nemohol

zaručiť žiadne garancie pre prípad jeho insolventnosti. Účelom funkcie správcu konkurznej podstaty nie je podnikat' s majetkom úpadcu a investovať peniaze získané speňažením majetku úpadcu, ale základným zmyslom konkurzu je uhradiť pohľadávky veriteľov, ktoré úpadca pred vyhlásením konkurzu nebol schopný uhradiť. Správcovia konkurzných podstát ukladajú výťažok zo speňaženia majetku úpadcu na bežné, resp. terminované účty v bankách. Správca konkurznej podstaty je povinný prísne zvažovať mieru rizika pri nakladaní s finančnými prostriedkami, ktoré mu nepatria, ale ich len spravuje. Investovanie finančných prostriedkov je pritom nepochybne rizikovejšia operácia, ako ich uloženie na účte v banke, kde sa ročne pripisujú úroky a tieto prostriedky sú chránené fondom na ochranu vkladov. Žalovaný, ako vtedajší správca úpadcu Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“, mal na účte veľkú sumu peňazí schopnú pomerne uspokojiť veriteľov a neexistovala žiadna povinnosť alebo potreba ešte navyšovať majetok úpadcu zmenkovými obchodmi. Žalovaný, ako SKP, formou pôžičky s cieľom zhodnotenia investoval finančné prostriedky v podobe úrokov, pričom každý ďalší zmenkový obchod bol vlastne len prolongáciou poskytnutej pôžičky, čím ako SKP strácal prehľad o solventnosti CI Holding, a. s., a schopnosti splatenia pôžičky. Dlhodobé odďaľovanie vyplatenia pohľadávok veriteľom a zvlášť v dobe, keď už boli finančné prostriedky na základe rozvrhového uznesenia určené konkurzným veriteľom a tieto mali byť aj vyplatené, je nutné nepochybne považovať za porušenie povinností spravovať cudzí majetok s odbornou starostlivosťou. Žalovaný v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 328/1991 Z. z., odovzdával finančné prostriedky do dispozície inému - nebankovej spoločnosti a bol uzročený, že môžu nastať okolnosti - spätné neodkúpenie zmeniek ich eminentom, resp. iné skutočnosti, v dôsledku ktorých nemusia byť finančné prostriedky vrátené včas alebo vôbec do konkurznej podstaty tohto úpadcu. Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 8/2005 Z. z., je správca povinný vykonávať správcovskú činnosť s odbornou starostlivosťou s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Podľa § 10 rovnakého zákona, správca mal uložiť na účet v banke finančné prostriedky s označením príslušnej konkurznej veci. Žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť podľa § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z., postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, výťažok použil v rozpore so Zákom č. 328/1991 Z. z., ako aj porušil právnu povinnosť podľa § 10 ods. 1 Zákona č. 8/2005 Z. z., keď výťažok použil v rozpore s vyššie uvedenými zákonmi a tento už nemožno rozdeliť veriteľom. Škoda vznikla tým, že CI Holding, a. s., Bratislava, ako vystaviteľ zmenky, peniaze nevrátil a vyhlásením konkurzu na túto spoločnosť je zrejmé, že tento je platobne neschopný a vrátenie prostriedkov do konkurznej podstaty bolo znemožnené, čím úpadcovi vznikla škoda. Mal za to, že boli naplnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu na strane žalovaného a za takúto škodu následne i zodpovedá. Žiadal pripojiť trestný spis OS Banská Bystrica č. 1T 4/2013, oboznámiť výsledky skutkových zistení v trestnom konaní a v prípade potreby vypočuť tam uvedených svedkov ku konaniu žalovaného, ako SKP. Na základe takto pripojeného spisu potom žalobca predloží ďalšie dôkazy. Na svoje tvrdenia potom predložil doklad o konfirmácii o uzavretom obchode, dohodu o započítaní pohľadávok a predmetnú zmenku. V podaní doručenom súdu dňa 02. 07. 2018 navrhoval, že ak by žalovaný neuznal výsledky dokazovania z trestného spisu, navrhol vypočuť svedkov G. N. U. a W. X., prípadne, aby boli prečítané ich výpovede z trestného konania. Ich výpovede by mali nasvedčovať tomu, že žalovaný, ako SKP, nepostupoval pri spravovaní cudzieho majetku s odbornou starostlivosťou, čomu mali nasvedčovať skutočnosti v trestnom spise.

8. Žalovaný sa k zmene žaloby vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 28. 02. 2019, v zmysle ktorého považoval žalobu za nedôvodnú. Mal za to, že zmena žaloby nerešpektuje ust. § 132 ods. 1 CSP, keď mala obsahovať pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie, čo zmena žaloby podaná žalobcom nerešpektuje. Skutková podstata zodpovednosti za náhradu škody sa skladá z obligatórnych predpokladov, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, pričom zavinenie sa prezumuje. Žalobca poukazoval len na to, že správca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď žalovaný investoval peniaze získané zo speňaženia konkurznej podstaty určenej na rozdelenie veriteľom, pričom malo ísť o svojvoľné podnikanie a dlhodobé odďaľovanie vyplatenia pohľadávok, keď už boli finančné prostriedky na základe rozvrhového uznesenia určené konkurzným veriteľom a tieto mali byť vyplatené, čo treba považovať za porušenie povinnosti spravovať cudzí majetok s odbornou starostlivosťou. Žalobcom tvrdené skutočnosti sú nesprávne. Žalobca bol povinný uviesť konkrétne také porušenia Zákona o konkurze a vyrovnaní, ktoré žalovaný porušil, či už konaním alebo nekonaním. Poukázal na vyslovený zásadný právny názor v rozsudku NS SR, sp. zn. 3Tdo 55/2015 zo dňa 18. 01. 2017 vo vzťahu k žalovanému v trestnom konaní, keď pri trestnoprávnej zodpovednosti sa skúma, či bola porušená všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovená povinnosť obžalovaným. Súčasťou skutkovej podstaty trestného činu je civilnoprávna povinnosť podľa Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Riešenie tejto otázky v trestnom konaní je riešením tej istej otázky, ktorá z hľadiska protiprávnosti by sa mala uplatniť aj v civilnoprávnej zodpovednosti za škodu. Tam Najvyšší súd SR uviedol, že ak má byť uplatňovaná podmienka odbornej starostlivosti podľa § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní, tak musí byť zistená povinnosť konkrétne existujúca v špeciálnej norme zákona, a to vo forme normatívneho príkazu alebo zákazu. Znamená to, že odborná starostlivosť spustí zodpovednosť aj civilnoprávnu len vtedy, ak v konkrétnych súvislostiach bude zo strany škodcu porušená konkrétna povinnosť vyplývajúca zo Zákona o konkurze a vyrovnaní. K svojvoľnému podnikaniu a dlhodobému oddiaľovaniu vyplateniu pohľadávok žalovaný uviedol, že v prejednávanej konkurre na úpadcu Strojáreň piesok, a. s., konečná správa nebola súdom podľa § 30 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní schválená a nebolo vydané ani rozvrhové uznesenie. Túto skutočnosť žalobca len tvrdil a ničím nezdokladoval. Žalobca mal pritom k dispozícii celý konkurzný spis a mal byť uviesť súdu, či takéto 2 rozhodnutia, ktoré by založili domnienku protiprávnosti sa v konkurznom spise nachádzajú. Tieto sa nenachádzajú a žalobca zavádza súd. Pokiaľ žalobca tvrdí nesúlad konania žalovaného s ust. § 10 ods. 1 Zákona č. 8/2005 Z. z., ohľadne povinnosti správcu uložiť finančné prostriedky na účet v banke s označením príslušnej konkurznej veci, tak sa ustanovenia tohto zákona na žalovaného nevzťahujú. Rovnako sa to týka aj porušenia § 3 ods. 2 tohto zákona. Z tohto dôvodu sa podľa vyššie citovaných ustanovení nemohol dopustiť protiprávneho konania, keď porušenia povinností uvádzané žalobcom sa vzťahujú na úpravu Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a nie na úpravu v Zákone o konkurze a vyrovnaní. Rovnako vyvodzovanie povinnosti žalovaného, aby uložil peňažné prostriedky na osobitný účet podľa Zákona č. 7/2005 Z. z., resp. podľa § 91 ods. 5 tohto zákona, je nenáležité, keďže použitie tejto úpravy sa rovnako nemôže vzťahovať na žalovaného a na prejednávaný konkurz, ktorý bol vyhlásený v čase účinnosti Zákona o konkurze a vyrovnaní. Uvedená skutočnosť vyplýva i z ust. § 206 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. Z tohto dôvodu neuloženie finančných prostriedkov na účet v banke nemôže zakladať protiprávnosť, lebo to zákon dopadajúci na vzťahy podľa Zákona o konkurze a vyrovnaní neurčoval a nový zákon, ktorý to určoval, na tieto vzťahy nedopadá. K otázke uzrokovania, že môžu nastať okolnosti, a to spätné neodkúpenie zmeniek, nie je pravdivé, lebo žalovaný prostriedky poskytol nie nebankovej spoločnosti, ale štandardnému podnikateľskému subjektu. Žalobca pritom svoje tvrdenia ohľadne uzrokovania s možným nevrátením týchto finančných prostriedkov ničím nepreukázal. I z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že tento nielenže vylúčil nepriamy úmysel, ale nezistil v konaní žalovaného ani nedbalosť, čo bol i jeden z dôvodov oslobodenia žalovaného spod obžaloby. Rovnako dovolací súd konštatoval, že nezistil porušenie civilnoprávnej povinnosti, ktorá je z hľadiska protiprávnosti aj súčasťou konštrukcie zodpovednosti pri náhrade škody. Podmienka odbornej starostlivosti podľa § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní tak musí byť zistená povinnosť konkrétne existujúca v špeciálnej norme Zákona o konkurze a vyrovnaní, a to vo forme normatívneho príkazu alebo zákazu. Ak porušenie takejto povinnosti majúcej civilnoprávny aspekt dovolací súd nezistil, ako rovnaké porušenie povinnosti, môže byť tvrdené v zmene žaloby bez toho, aby sa opísali také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by takúto zodpovednosť zakladali? Pokiaľ ide o používanie pojmov uzrokovanie, v kontexte konkrétnej tvrdenej skutočností je nesprávne zo strany žalobcu, lebo to znamená nepriamy úmysel, ktorý Najvyšší súd SR v rozhodnutí vylúčil. Žalobu žiadal preto zamietnuť.

9. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 10. 04. 2019 reagoval na uvedené podanie žalovaného tak, že zotrval na žalobe v celom rozsahu, keďže mal za to, že zodpovednosť žalovaného je daná. Tvrdil, že zo získaných finančných prostriedkov mali byť uhradené pohľadávky konkurzných veriteľov a keďže takým spôsobom žalovaný nepostupoval, keďže následne nebola možná úhrada pohľadávok veriteľov, konal tak v rozpore s ust. § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z. Porušil tým svoje povinnosti, z ktorého konania vznikla škoda, za ktorú zodpovedá. Ak žalovaný uhradil pohľadávky veriteľov v konkurre z prostriedkov úpadcu, musí to i súdu preukázať. CI Holding, a. s., ako vystaviteľ zmenky finančné prostriedky vo výške 248.954,19 Eur nevrátil a tým pádom sa zabránilo tomu, že by boli pohľadávky veriteľov uspokojené z týchto finančných prostriedkov. Konkurzní veritelia tak boli poškodení. Žalovaný nemal získané finančné prostriedky investovať do rizikových finančných transakcií.

10. Žalovaný sa ešte k veci písomne vyjadril podaním doručeným súdu dňa 03. 05. 2019, v ktorom konštatoval, že z podaní žalobcu nevyplývajú rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by súd mohol ustáliť skutok, z ktorého sa vyvodzuje zodpovednosť za náhradu škody. Podľa tvrdenia žalobcu zodpovednosť žalovaného vyplýva, že finančné prostriedky poskytol, ktoré následne neboli vrátené a z tohto dôvodu zodpovedá za náhradu škody. Žalovaný zotrval na tom, že predpoklady pre priznanie nároku náhrady škody nie sú splnené. Žalobca v zmene žaloby neuviedol, ktorá skutočnosť založila protiprávnosť - porušenie právnej povinnosti a či v skutočnosti ide o jeho konanie v rozpore s právnou normou na základe

konkrétneho príkazu alebo zákazu. Poukázal pritom, že súd vlastnou iniciatívou dokazovať nemá bez navrhnutých dôkazov, s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2, 3 CSP, o čo v danej veci nejde. Opätovne pritom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, č. k. 3Tdo 55/2015.

11. Žalobca na výzvu súdu dňa 05. 06. 2019 súdu oznámil, že v konkurznom konaní CI Holding, a. s., pohľadávku úpadcu vo výške 291.546,40 Eur prihláškou zo dňa 10. 07. 2012 prihlásil, pričom právnym dôvodom vzniku pohľadávky bol platobný rozkaz OS Bratislava V., 1Zm 78/10 zo dňa 26. 05. 2010. Uvedená predmetná prihláška bola zapísaná do zoznamu pohľadávok, zistená touto spoločnosťou, avšak konkurzné konanie nebolo stále ukončené.

12. Na pojednávaní vo veci samej strany sporu zotrvali na svojich vyjadreniach vo veci samej. Žalobca po predbežnom posúdení danej veci súdom začal súdu navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, ako návrh na výsluch žalovaného, resp. predloženie správ o stave konkurzného konania CI Holding, a. s., a pod., ktoré súd z dôvodu nedodržania koncentračnej zásady nepripustil, a to z dôvodu, že tieto mohol súdu navrhnuť už pri doplnení skutkového stavu po oslobodení žalovaného spod obžaloby v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline, vydaným pod č. k. 3To 66/2017 - 2996 dňa 23. 11. 2017, pričom až na základe výziev súdu a poskytnutí lehoty žalobca doplňoval skutkový stav, ktorého zmenu súd i na pojednávaní dňa 20. 06. 2019 pripustil. Zmenu žaloby žalobca doručoval súdu dňa 25. 05. 2018 a následne ju doplňoval podaniami 03. 07. 2018, 29. 06. 2018, 02. 10. 2018, 08. 04. 2019, 09. 04. 2019, 24. 04. 2019, v ktorých podaniach mohol súdu navrhovať doplnenie dôkazov. Keďže žalobcom navrhnuté dôkazy až na pojednávaní by podľa § 153 ods. 2 CSP znamenali ďalšie odročenie pojednávania, resp. vykonanie ďalších úkonov súdu, súd na tieto návrhy na doplnenie dokazovania neprihliadol a teda ich nevykonal. Pokiaľ ide o výsluch svedkov, ktorých žalobca navrhoval do podania žaloby, súd mal za to, že v rozhodnutí NS SR, ako i v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline, boli dostatočne citované závery z výsluchov týchto svedkov, ktorých potom následne i pre nepreukázanie predpokladov zodpovednosti za škodu žalovaným, súd i z dôvodu hospodárnosti nevykonal. Po konštatovaní súdu, že žalobcom navrhnuté dôkazy súd nevykoná, súd následne vo veci vyhlásil rozsudok v znení, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

13. Podľa § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z., správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

14. Podľa § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

(3) Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

15. Podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

(2) Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

(3) Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

16. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

17. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

(2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti

tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

18. Na základe vykonaného dokazovania v danej veci mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju zamietol v celom rozsahu. Súd svoje rozhodnutie odôvodňuje nasledovne.

19. V konaní medzi stranami sporu nebolo sporné, že v zmysle rozhodnutia Krajského súdu 51 - 24K 78/00 - 2587 zo dňa 08. 09. 2010 bol zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty žalovaný a za správcu konkurznej podstaty úpadcu Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“, Valaská - Piesok, bol ustanovený žalobca. Z výpisu z Obchodného registra na úpadcu súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 51 - 24K 78/00 zo dňa 03. 04. 2000 bol na majetok spoločnosti Strojáreň piesok, a. s., Valaská - Piesok, vyhlásený konkurz. Konkurz úpadcu bol vyhlásený v súlade so Zákom č. 328/1991 Z. z., o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z., konkrétne podľa § 206 ods. 1, účinného od 01. 07. 2005 vyplýva, že konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nim súvisiace, sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov. Na základe tejto skutočnosti mal súd za to, že i nárok uplatňovaný žalobcom voči žalovanému je potrebné posudzovať podľa ustanovení Zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Z. z., v znení neskorších predpisov. Zákon č. 8/2005 o správcoch a o zmene a o doplnení niektorých zákonov, ktorý bol prijatý k Zákonu č. 7/2005 Z. z., sa na daný prípad nevzťahuje, čo vyplýva i z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Tdo 55/2015 zo dňa 18. 01. 2017, strana 18, keď poznámka pod čiarou má proklamatívnu povahu a musí byť rešpektovaná, ak by sa tak nestalo, nastala by pri aplikácii vada posudzovania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo 115/2010). Keďže konkurz úpadcu bol vyhlásený dňa 03. 04. 2000 za účinnosti Zákona č. 328/1991 Z. z., protiprávnosť konania obvineného spočíva v tom, že neoprávnene investoval a vložil finančné prostriedky, resp. nepovoleným a nezákonným spôsobom investoval, je potrebné z právneho hľadiska posudzovať cez protiprávnosť, ako ju ustálil zákonodarca v ust. § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní, keď stanovil povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. V posudzovanom prípade s poukazom na spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia Zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii, účinného od 01. 06. 2005, nie je možné aplikovať povinnosť správcu konkurznej podstaty pod právnou úpravu Zákona č. 8/2005 Z. z., o správcoch v súvislosti s odbornou starostlivosťou a v súvislosti s povinnosťou uložiť finančné prostriedky úpadcu na účet v banke, § 10 ods. 1 tohto zákona, pretože právna úprava tohto zákona sa nevzťahuje na právne vzťahy, ktoré sú upravené ešte starou právnou úpravou.

20. Keďže žalobca pôvodne uplatňoval svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému vyvodzujúc túto zodpovednosť z odsudzujúceho rozsudku vydaného Krajským súdom v Žiline, č. k. 3To 29/2014 - 2815 zo dňa 18. 09. 2014, pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, ktorý bol rozhodnutím dovolacieho súdu, t. j. Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Tdo 55/2015 zo dňa 18. 01. 2017 zrušený a následne rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod č. k. 3To 66/2017 - 2996 zo dňa 23. 11. 2017 následne zrušený i rozsudok OS BB 1T 4/2013 zo dňa 10. 06. 2013 a žalovaný spod obžaloby oslobodený, súd v súlade s ust. § 470 ods. 1, 2 CSP, z dôvodu nedoplnenia žaloby žalobcom na žiadosť súdu, stanovil termín predbežného prejednanie sporu, na ktorom podľa § 153 CSP vzhľadom k tomu, že nedošlo ešte k prejednaniu predmetnej žaloby, určil sudcovskú koncentraciu konania, aby strany sporu nezneužívali predmetné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP na to, aby mohli bez časového obmedzenia dopĺňať skutkový stav, resp. predkladať nové a nové návrhy na doplnenie dokazovania. Zároveň ich poučil, že na neskoru podané prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nemusí súd prihliadnuť.

21. Na základe takéhoto poučenia žalobca dňa 25. 05. 2018 súdu doručil zmenu žaloby, na základe obsahu ktorej trval na tom, aby bol žalovaný zaviazaný nahradiť žalobcovi škodu vo výške 248.954,19 Eur s príslušenstvom do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Dôvodnosť podanej žaloby odvodzoval od ust. § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z., v spojení s ust. § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, keďže mal za to, že žalovaný pri výkone funkcie správcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Skutkovo odôvodnil konanie žalovaného tak, že žalovaný investoval peniaze úpadcu získané zo speňaženia konkurznej podstaty určené na rozdelenie veriteľom. Rovnako nebol oprávnený investovať finančné prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb. Žalovaný, ako správca konkurznej podstaty, nebol oprávnený podnikáť so samotnou konkurznou podstatou, požičiavať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať úpadcovi nových veriteľov a vstupovať po vyhlásení konkurzu do nových právnych

vzťahov. Išlo o nepovolený a nezákonný spôsob investovania peňazí úpadcu z konkurznej podstaty do rizikového obchodu so subjektom, ktorý nemohol zaručiť žiadne garancie pre prípad jeho insolventnosti. Účelom funkcie správcu nie je podnikat' s majetkom úpadcu, ale základným zmyslom je uhradiť pohľadávky veriteľov, ktoré úpadca pred vyhlásením konkurzu nebol schopný uhradiť. Tvrdil, že výťažok zo speňaženia majetku úpadcu mal uložiť na bežný termínovaný účet v bankách a mal prísne zvažovať mieru rizika pri nakladaní s finančnými prostriedkami, ktoré mu nepatria, ale len ich spravuje. Investovanie peňazí je pritom nepochybne rizikovejšia operácia, ako uloženie finančných prostriedkov na účte v banke. Rovnako tvrdil, že na účte mal žalovaný veľkú sumu peňazí schopnú pomerne uspokojiť veriteľov a neexistovala pritom žiadna povinnosť alebo potreba navyšovať majetok úpadcu zmenkovými obchodmi. Finančné prostriedky formou pôžičky investoval žalovaný s cieľom zhodnotenia týchto finančných prostriedkov v podobe úrokov, pričom každý ďalší zmenkový obchod bol vlastne len prolongáciou poskytnutej pôžičky. Tvrdil, že žalovaný dlhodobo odďaľoval vyplatenie pohľadávok veriteľom a zvlášť v dobe, keď už boli finančné prostriedky na základe rozvrhového uznesenia určené konkurzným veriteľom a tieto mal byť aj vyplatené. Z tohto dôvodu takéto konanie považoval za porušenie povinnosti spravovať cudzí majetok s odbornou starostlivosťou. Žalovaný preto nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť podľa § 8 ods. 2 Zákona č. 328/1991 Z. z., postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, výťažok použil v rozpore s týmto zákonom a porušil aj právnu povinnosť stanovenú podľa ust. § 10 ods. 1 Zákona č. 8/2005 Z. z. Škoda vznikla podľa neho tým, že CI Holding, a. s., peniaze nevrátil a vyhlásením konkurzu na túto spoločnosť bolo vrátenie prostriedkov do konkurznej podstaty úpadcu Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“ znemožnené, čím došlo ku vzniku škody. Mal za to, že boli naplnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za žalobcom špecifikovanú škodu. Žalovaný svoju zodpovednosť v celom rozsahu poprel tak, ako to vyplýva z jeho podania ku zmene žaloby doručenej súdu dňa 28. 02. 2019 a 03. 05. 2019.

22. Tak, ako súd už vyššie uviedol, súd zodpovednosť žalovaného posudzoval len podľa ustanovení Zákona č. 328/1991 Z. z., podľa § 8 ods. 2. Podľa tohto ustanovenia, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v žiadnom zo svojich podaní nešpecifikoval, ktorú povinnosť žalovaný porušil uloženú mu zákonom, resp. uloženú súdom. Tak, ako už aj Najvyšší súd SR konštatoval vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 3Tdo 55/2015 zo dňa 18. 01. 2017, úprava povinnosti správcu v ust. § 8 ods. 2 „s odbornou starostlivosťou“ je všeobecná a abstraktná a jej obsahové vymedzenie je možné len cez špeciálnu a explicitne existujúcu zákonnú povinnosť. Rovnako konštatoval, že podľa dovolacieho súdu nebolo v konaní ustálené, v čom má spočívať porušenie povinností obvineného, ako správcu a ktorý konkrétny právny predpis, zákon, normu mal svojim konaním porušiť. Súd len konštatuje, že žalobca v danom konaní uvádzal rovnaké skutočnosti, ako v trestnom konaní vedenom proti žalovanému, pričom i tunajší súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že civilnoprávna povinnosť je súčasťou skutkovej podstaty pri objektívnej stránke trestného činu podľa § 237 a § 238 Trestného zákona, z ktorého dôvodu mal žalobca presne špecifikovať povinnosť konkrétne existujúcu v Zákone o konkurze a vyrovnaní, ktorú žalovaný porušil a z ktorej by odvodzoval vznik zodpovednosti žalovaného za škodu. Rovnako v konaní žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o svojvoľnom a dlhodobom podnikaní a odďaľovaní vyplateniu pohľadávok veriteľom úpadcu Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“, podľa dokončenej konečnej správy, podľa § 29 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní. Žalobca žiaden takýto dôkaz súdu nepredložil a z prebiehajúceho konkurzu na úpadcu Strojáreň piesok, a. s., „v konkurze“ je zrejmé, že v čase vykonania predmetných úkonov žalovaným nebola schválená konečná správa, ani schválený rozvrh výťažku. Finančné prostriedky bez schválenia súdom nemohol vyplatiť veriteľom V priebehu konkurzného konania pritom bolo možné uspokojiť kedykoľvek len nároky uvedené podľa § 31 ods. 1 tohto zákona a iné nároky bolo možné uspokojiť len podľa právoplatného rozvrhového uznesenia. Rovnako žalobca v konaní nepreukázal, že by konkurzný súd uložil správcovi konkurznej podstaty určitý pokyn, ako má nakladať s finančnými prostriedkami. Súd pritom rovnako nemohol prihliadnuť na tvrdenia žalobcu o tom, že peňažné prostriedky bol povinný uložiť na účet v banke tak, ako to stanovoval už § 91 ods. 5 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý sa však na uvedený právny vzťah nevzťahuje. Takisto vytýkané porušenia žalobcom v spojitosti s ust. § 3 ods. 2 a § 10 ods. 1 Zákona č. 8/2005 Z. z., tunajší súd nemohol zobrať do úvahy pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu škody, keďže i uvedený zákon sa podľa konštatovania dovolacieho súdu nevzťahuje na daný prípad.

23. Uzavretie konfirmácie o uzavretom obchode dňa 15. 07. 2009, ktorým odkúpil žalovaný novú zmenku vystaviteľa CI Holding, a. s., znejúcu na sumu 331.939,19 Eur s dátumom splatnosti dňa 31. 08. 2009, pri úrokovej sadzbe 3% ročne, v ktorej bola dohodnutá odplata za vystavenie zmenky majiteľom zmenky započítaním, podľa dohody o započítaní, súd rovnako neposúdil za porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou. Na základe tohto úkonu sa stal žalovaný majiteľom zmenky a vznikol mu nárok na sumu v nej uvedenú, ktorá však nebola spoločnosťou CI Holding, a. s., Bratislava uhradená v lehote zročnosti. Nárok bol ale vymáhateľný súdom, ktorý žalovaný vymáhal na príslušnom súde, čoho dôkazom je žalovaným podaný návrh na OS Bratislava V. na vydanie zmenkového platobného rozkazu, ktorý bol i týmto súdom vydaný pod sp. zn. 1Zm/78/10 - 19 zo dňa 26. 05. 2010. O majetkovú ujmu by teda išlo len v prípade, keď by pohľadávka žalobcu voči CI Holding, a. s., Bratislava nemohla byť už žiadnym spôsobom uspokojená, ani vymáhaná. Ak aj žalobca v konaní tvrdil, že na spoločnosť CI Holding, a. s., Bratislava bol vyhlásený konkurz v zmysle uznesenia OS Bratislava I., 2K 5/2012 zo dňa 28. 05. 2012, právoplatné dňa 02. 06. 2012, žalobca si uplatnil nárok zo zmenkového platobného rozkazu 1Zm 78/10 - 19 zo dňa 26. 05. 2010 následne v konkurznom konaní CI Holding, a. s., Bratislava, ktoré konkurzné konanie dosiaľ nie je ukončené. Žalobcovi, ako veriteľovi, môže teda škoda vzniknúť podľa judikatúry NS SR prípadne až vtedy, keď pominú účinky vyhlásenia konkurzu alebo až keď nebude nárok voči dlžníkovi uspokojený ani v rámci konkurzu (rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 25Cdo 2601/2010). Súd okrem nepreukázania protiprávneho konania má za to, že žalobca nepreukázal pri podávaní žalobného návrhu ani výšku škody, ktorá mohla vzniknúť žalobcovi len vtedy, ak by nebol jeho nárok voči úpadcovi CI Holding, a. s., Bratislava uspokojený v rámci konkurzu. I podľa Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Z ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka teda jednoznačne vyplýva, že škoda už musí vzniknúť a nemôže ísť o škodu, ktorá vznikne až v budúcnosti. Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je jej rozsah zaražuje poškodeného, t. j. žalobcu. Súd aj vzhľadom na tieto skutočnosti mal za preukázané, že ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu žalovaného nie je splnený. Pre úspešné priznanie nároku je potreba splnenia všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom pri absencii čo i len jedného z nich, zodpovednosť za škodu nevzniká. Vzhľadom na vyššie konštatácie súdu s odkazom i na príslušné rozhodnutia súdov v trestnej veci voči obžalovanému P. F. A. mal súd za to, že žalobca ani po doplnení skutkových okolností uvádzaných v zmene žaloby a po jej pripustení súdom, nepreukázal existenciu zodpovednosti žalovaného za škodu, keďže nepreukázal jej jednotlivé predpoklady, ako je protiprávnosť konania (neuviedol žiadne ustanovenie Zákona č. 328/1991 Z. z., ktoré žalovaný porušil vzhľadom, že ust. § 8 ods. 2 upravuje konanie správcu s odbornou starostlivosťou len všeobecne a abstraktne a žalobca v konaní nepoukázal na ďalšie ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní, ukládajúce povinnosť správcovi konať určitým spôsobom, ktoré žalovaný porušil) a rovnako nepreukázal ani výšku škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť, keďže nárok na zaplatenie sumy 248.954,19 Eur, ktorú uplatňuje žalobca voči žalovanému, je obsiahnutý v nároku úpadcu uplatnenom voči spoločnosti CI Holding, a. s., „v konkurze“ Bratislava, ktorého konkurz zatiaľ nie je ukončený. Súd preto žalobu žalobcu zamietol a nepripustil vykonanie ďalších dôkazov, ako napr. výsluch svedka, zabezpečenie ďalších listinných dôkazov ohľadne stavu konkurzu CI Holding, a. s., ktoré by boli vykonané neehospodárne, vzhľadom na nepreukázanie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovaným a rovnako i z dôvodu, že tieto návrhy žalobca neuplatnil včas podľa § 153 ods. 2 CSP, t. j. najneskôr pri doplnení skutkového stavu po oslobodení žalovaného spod obžaloby. Tieto začal žalobca prednášať až po predbežnom právnom posúdení súdom na pojednávaní, na ktorom súd vyhlásil tento rozsudok, ktoré by následne vyžadovali vykonanie ďalších úkonov súdu, resp. odročenie pojednávania. Žalobca bol súdom i pri predbežnom prejednaní žaloby dňa 10. 05. 2018 riadne poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Túto zobral žalobca, ako i žalovaný na vedomie. Aj napriek tomuto poučeniu až na pojednávaní dňa 20. 06. 2019 žalobca opätovne žiadal doplniť dokazovanie v danej veci, na ktorý návrh súd neprihliadol, a to podľa § 153 ods. 2 CSP. tak, ako to súd už v odôvodnení uviedol.

24. O trovách konania tunajší súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal plný úspech vo veci priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia vo vyhotovení dvojmo alebo ústne do zápisnice prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.